Sárosdi Judit

Hispania

Jordi Pallarés kiállítása

- Régi Művésztelepi Galéria, Szentendre
- 2009. május 29 – június 25.

Jordi Pallarés
Hispania, 2007, olaj, vászon, 195 × 130 cm

Lüktető-pulzáló vörösök, táguló fehérek, villogó sárgák, bársonyfeketék... Lekerekített sarkú, sötét négyzetek – melyek hol rácsként, hol ablakként tornyosulnak elénk ... A szenvedélyes gesztusokból született, spirálisan gomolygó, szerteszét fröccsenő fehér, sárga vagy piros pigmentkörök szomszédságában kissé amorf alakzatok... Az egymásnak feszülő, egymásba gabalyodó, hatalmas vörös horgok eredendően egy véres rituálé kellékei lehettek, ám így felnagyítva, s egy másik dimenzióba átemelve, önálló életre kelnek. Összegubancolódott Ariadné-fonalként emberi sorsokat, tekervényes életutakat is jelölhetnének.
Bár ez utóbbi értelmezés kissé önkényes, de aki jobban elmélyed Jordi Pallarés (1962) ízig-vérig mediterrán művészetében, az hamar rájön, hogy az impulzív gesztusok és az erőteljes faktúrák filozofikus-szimbolikus jelentéstartalmakat hordoznak. Egy kortárs képzőművész, aki rendületlenül hisz a festészet kifejező erejében, nem is állíthatna ki jobb helyen, mint Szentendrén. A régi művésztelep korszerűen felújított kiállítóterében a barcelonai művész monumentális freskókat idéző informel képei és a 21. század új esztétikáját képviselő videómunkái nagyon is helyénvalóak. Mert Pallarést – számos kiváló elődjéhez és kortársához hasonlóan – a lét nagy kérdései foglalkoztatják, melyhez szívós kitartással teremtett új, egyéni jelrendszert. Redukált szín- és formavilágú, ám annál expresszívebb képei egymást kronologikusan követő sorozatokból állnak. Modern művészként nem könnyű visszatalálni a széttöredezett, részekre bomlott Egészhez. *Kafka, Mozart, Goya* és persze *Mondrian* – négy emblematikus mű 2005-ből.

Jordi Pallarés
Kafka, 2005, olaj, vászon, 100 × 100 cm

A képeket látva Malevics és Pollock, a szuprematizmus és a tasizmus új életre kelnek, de a 20. századi európai és amerikai avantgárd megannyi forradalmi újítása is szervesen beépült munkásságába. Persze a nemzetközileg ismert és hazájában mindinkább elismert művész főként saját, rendkívül gazdag kultu-rális hagyományaiból merít. Központi motívuma a hispán kultúra számunkra barbárnak tűnő, ősi rituáléjából nőtt ki. Bár a bikaviadalt Goyától Picassóig már számos spanyol művész megörökítette, de az élet-halál harc e véres esztétikumát a kérészlétbe szédült civilizált ember már nehezen tolerálja. Pedig Baudelaire szerint a modern művészet magára a mulandóságra épül. A halált keresi, a szüntelen változást, nem pedig az abszolút és egyetemes princípiumokat. Ez részben Pallarés művészetére is igaz, aki individuumként a sok sebből vérző, a tömegekkel szemben magányosan küzdő bikával azonosul.
A Léna & Roselli Galéria jóvoltából hazánkban első ízben kaphattunk némi ízelítőt a katalán művész munkáiból. Pallarés képei, szobrai, installációi, illetve videómunkái egy koherens, 21. századi gondolkodás mérföldkövei.